

Langelinje mellem Elleve og Tolv, og han vilde nu være saa dristig en Dag at møde hende der. Der-
som hun da besvarede hans Hilsen, tog han det
som Tegn paa, at han turde standse hende.

Et slet og ret Stævnemøde altsaa!

Det var skammeligt, at hun nu for Fremtiden var
nødt til at opgive sine Langelinjeture. Hvorlænge
mon den Forfølgelse skulde vare? . . .

Da hun et Kvarterstid senere igen kom ind i Stuen,
var Fætteren gaaet. Ogsaa Moderen var borte. Hun
gik da lidt omkring derinde, kiggede et Øjeblik i
Avisen og kom derved til at huske paa noget, hun
skulde købe den næste Dag. Hun trak en Skuffe ud
i Sekretæren men havde allerede glemt, hvad det
var, hun vilde søge der. Og igen gik hun uroligt og
smaafrysende omkring i Stuen med noget af en Uhyg-
gefølelse paa Grund af Ensomheden.

Det var begyndt at mørkne. Hun satte sig hen
ved Vinduet og saae, at Gadelygterne allerede var
tændte. Ogsaa Sporvognene, der uafbrudt kurede
gennem den snevre Gade med søndagspyntede Folk,
var fuldt oplyste. Og hun tænkte paa, at det var
paa denne Tid, Torben Dihmer i længst forsvundne
Dage plejede at komme paa Besøg. Hvor hun
huskede hans Ringning! . . . Altid stod han først
derhenne ved Døren og saae sig lidt omkring, ligesom
for at overbevise sig om, at intet var forandret, at